

и сълзы-тъ ѝ прокапаха; а неговѣ-то дълбоко въздишаніе още повече ѝ растъжяваше.

— Тейко умый се, растреперана продума тя най сетнѣ, като му поднесе да се умые.

Старецъ-тъ, втораченъ глѣдаше като пренесенъ на неж. Скърбна-та плачевна сцѣна ся прикратяваше, начна ся радостна.

— Станке! цълуни на баща си ржкж, каза ѝ Жельо.

Станка възнъ отъ себѣ си, спуска ся изведнѣжъ връхъ несвѣсний си баща и пригърна го. Отъ нейно-то измѣнено лице и дрехы, старецъ-тъ никакъ не можеше да ся усѣти да ли е това дъщеря му или не. Василь и Петръ пристигнахъ на время; тѣ хвлезохъ полегичкж безъ да ги пѣкой види и застояхъ ся прави отзадъ.

Старецъ-тъ, изгубенъ и слисанъ, не вѣрваше да ли е това истина, или му ся привижда нѣщо.

— Тѣйко, извика Станка като видя, дѣто баща ѝ ѝ глѣда очюденъ, защо мълчишь, не мя ли познавашь? Тейко! азъ съмъ азъ, и съмъ при васъ. И ты Стоенчо мя глѣдашь и ся чудишь. Погрознало-то, издраскано-то това момиче е Станка, Станка изгубена, нъ сега вече намѣрена...

Станка пригърна Стоенча: гласъ ся не чува;